

LEENA KROHN

Fantom

Márpedig a torzónak volt keze. Láthatatlan, amivel nem lehetett se fogni, se ütni, se ölelni. De azért kétségkívül létező kéz, persze egyedül csak a torzó számára, hisz szinte állandóan fájdalmat okozott neki. Más nem bizonyította, hogy van; neki ez is elég volt.

Anyagtalan karjai ernyedten lógtak teste két oldalán. Nem tudott akarátával hatni rájuk, pedig teljes erőből harsogta: – Emelkedjete! Támadjatok fel! – Hángja ércesen s mélyen zengett, akár a harsona, ám karjai nem moccantak.

Kezdetben, a baleset után a torzó fantomkarjai minden tekintetben olyanok voltak, mint előző, hús-vér karjai. Valójában annyi volt csak a különbség, hogy ezeket nem látta senki. Hónapok és évek múltán azonban a fantomkarok zsugorodni kezdtek. Mintha visszabújnának belé, karcsonkjaiba húzódtak. Érezte, hogy könyöke már majdnem a tüdejében van. Néha elmélázott, mikor tenyerét és közvetlenül vállából kiálló hosszú ujjait vizsgálta.

– Hogy fog ez kinézni? – töprengett. – Mint a hal uszonya.

De mihelyt erre gondolt, eszébe jutott, hogy egyáltalán nem fog kinézni sehogy sem.

És ha két karja végül teljesen a törzsébe szívódik? Vajon megszűnik-e majd akkor a fájdalom? Vagy előbukkan valahonnan egy másik pár keze is?

– Engedd, hogy megmasszírozzam – mondta olykor az Üveglány, aki észrevette, hogy fáj a torzó keze, bár az nem panaszkodott soha.

– Hogy megmasszírozd? Mit? – kérdezte a torzó, és nevetett gonoszul.

De néha, mikor a fájdalom annyira éles volt, hogy a torzó láthatatlan karjai sokkal inkább léteztek, mint mindaz, ami azok között volt – látható teste –, megengedte az Üveglánynak, hogy megérintse őt. Illetve nem is őt, hanem a levegőt két oldalán.

– Itt? – kérdezte az Üveglány gyengéden.

Vajon érezték-e a torzó árnykarjai az Üveglány ujjainak jótékony érintését? Valójában nem; semmit sem éreztek saját fájdalmukon kívül. Az Üveglány könnyű ujjai mégis melegséget árasztottak, ami elűzte a hasogató fájdalom szörnyét.

– Ha tehetném, beoltanálak a karjaimmal, ahogy tavasszal új ágakkal oltják az almafát – mondta egyszer az Üveglány.

– Nem szabad ilyet tenned, válaszolta a torzó. – Mit tudhatod, mire használnám. Nem lehet bízni bennem, nehogy azt hidd. Lehet, hogy először téged fojtanálok meg saját kezeiddel.

Miután ezeket mondta, s látta, hogy az Üveglány némán az ajtó felé indul, érezte ismét, hogy ott, ahol önmagának kellene lennie, csak üres tér van, ami elválasztja egymástól a kettőt: a jobbot és a balt. És a *kettő* a valóság, míg mindaz, ami ott van közöttük, nem más, mint pusztá üresség.

A teste: élettelen fa gallyatlan törzse.

Olyan fájdalmasan hasított belé a felismerés, hogy az Üveglány után szólt. Az visszafordult. A torzó hangjában új alázattal kérte őt:

– Ideadod a tárcámat?

Az Üveglány, mivel jól tudta, mit kívánnak tőle, engedelmesen kivette a tárcát a torzó nadrágjának farzsebéből. Kinyitotta az egyik oldalrekeszt, s egy lapos skatulyát kotort elő.

– Hányat? – kérdezte tompán, anélkül, hogy a másikra nézett volna.

– Kettőt. Nem, adj hármat – felelte a torzó, száját kitátva, mint egy éhes madár-fióka.

Hirtelen, egészen hirtelen más lett körülötte minden. Valami megváltozott a környezetében is, benne is – néhány jótékony pirulának köszönhetően. Tudta, hogy a változás nem tartós, de valóságos, és legalább annyira meglepő, mint amikor Pontanus bűzölgő kotyvalékaiból valami aranyra emlékeztető dolog születik...

Nem vette észre, hogy az Üveglány már rég kiment. A szomszéd szobából súrolás hallatszott. Az Üveglány takarított.

Teremről teremre haladt a huzatos Tabernákulumban. Egyik sarkot a másik után súrolta fel, úgy, mintha azok kitakarításával megfényesíthetné a torzó komorságát is. Úgy, mintha *ott* megtalálhatná, amit keres: a csodát, ami a torzó közönyét szerelemmé változtatja, a szelíd tüzet, ami felizzítja fagyosságát, és szenvedéseiből az élet kenyerét megsüti.

Ez volt az Üveglány nagy feladata.

Fordította: Zólyomi Theodóra